

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Egy fiatal emberpár kopogtatott be a plébániára. Szeretnék összeházasodni, mondják. Nagyszerű – válaszolja a plébános –, de mondjátok, hogyan jutottatok erre az elhatározásra? Miért éppen most, és miért éppen itt, a mi templomunkban akartok esküdni? A beszélgetés során lassan kiderült, hogy a fiatalok számba vették a sok lehetőséget – az élettársi kapcsolatot, a csak polgári házasságkötést, meg azt is, hogy egyszerűen csak összeköltöznek –, és oda jutottak, hogy a legszebb mégiscsak az orgonazúgásos templomi esküvő. A részletekről nem tudnak túl sokat, nem tudják, hogy milyen feltételeket kell teljesíteniük, sem azt, hogy milyen kötelezettségeket kell vállalniuk. Döntöttek valami mellett, mert azt külső szemlélőként vonzónak találták, a belső tartalommal nem is foglalkoztak. Ha meg is voltak keresztelve, ha jártak is valaha hittanra, valójában nem éltek keresztényként. „A keresztény lét kezdetén nem egy etikai döntés vagy egy nagy eszme áll, hanem a találkozás egy eseménnyel, egy személlyel, aki életünknek új horizontot s ezáltal meghatározott irányt ad.” (Deus Caritas est 1)

Idézzétek fel saját életetekből azt a jelenetet, ahogy ti jelentkeztetek házasság kötésetekre! Miért választottátok azt az időt és helyet? Milyen fogadtatásban részesültetek?

Régebben a világ egyszerűbb volt. A társadalmi normák többnyire összhangban voltak minden társadalmi csoport, vallási közösség saját normáival, az embereknek nem kellett naponta mérlegelniük, hogy milyen utat válasszanak. Nem lehetett például többféle együttélési forma közül választani, akik együtt akartak élni, meg kellett házasodniuk, különben „törvénytelen” helyzetbe kerültek. A legtöbb esetben, aki a jó és a rossz közül a rosszat választotta, tudhatta, hogy előbb-utóbb utoléri a büntetés. Ma sokkal összetettebb a helyzet, plurális társadalomban élünk, és többféle norma és értékrend között kell eligazodnunk. A szekuláris társadalom nem tartja magára nézve kötelezőnek a keresztény normákat, jó, ha nem büntet azért, mert valaki mégis ezekhez ragaszkodik. A gyors változások következtében nem egyértelműen követhető a szülők, nagyszülők példája sem, hiszen ami 30-40 évvel ezelőtt bevált megoldás volt, az ma már nem biztos, hogy sikerre vezet, ha egyáltalán követhető. Az embernek pedig döntenie kell a jó és a rossz, az igaz és a hamis, a nemes és az alávaló között.

Mondjatok példákat olyan, a társadalom által elfogadott normákra, amelyek számunkra, hívő katolikusok számára elfogadhatatlanok! Hogyan fogadtathatja el egy közösség a saját normáit a szélesebb társadalommal?

De sokszor döntünk rosszul! Döntésünket befolyásolja a mai világ sokszínű és hatásos vásári kínálata, amely felületes, könnyen megszerezhető örömeket, szépen felcícomázott, olcsó, értéktelen holmikát kínál. Szerezd meg gyorsan, élvezd és dobd el! Arról nem beszélünk, hogy milyen üresség marad bennünk, ha elszáll a mámor. Amíg csak saját érdekeinket hajszoljuk, nem marad időnk és erőnk, hogy kapcsolatba lépjünk másokkal, nem vesszük észre, hogy körülöttünk mennyien vágnak egy jó szóra vagy szerető gesztusra, megértésre,

odafigyelésre. Vegyük észre, hogy amíg mi a világ útvesztőiben bolyongunk, keressük utunkat, Jézus vár minket. „Ő nemcsak szeret minket, hanem magához is akar vonzani és olyan mélyen átformálni, ... hogy hasonlóvá váljunk hozzá, részesei legyünk szeretetének” (XVI. Benedek pápa 2013. évi nagyböjti üzenete, 2). A fogyasztói világ örömeinél sokkal nagyobb öröm találkozni Vele, meglátni azt az új horizontot, azt a meghatározott irányt, amit csak Ő adhat életünknek. Ismerjük be tévedéseinket, kérjük bocsánatát, amiért elkalandoztunk, hiszen tudjuk, Isten sohasem fárad bele, hogy megbocsásson (vö. Mt 18,22). Mint eltévedt bárányát a vállára vesz minket és hazavisz. Akárhogy tévelyegtünk, akármennyire letértünk a Hozzá vezető útról, Ő irgalmas és rendíthetetlen szeretetével visszafogad, visszaadja életörömünket, és átformál, hogy valóban hasonlók legyünk Hozzá. Emberi méltóságunk záloga ez a hasonlóság. Csak az ember kapta ajándékba ezt a méltóságot, és ezzel együtt a kiváltságot: a Jézussal való találkozás örömét.

Egyedül ettől a találkozástól – vagy újra rátalálástól – várható, hogy Isten szeretete és boldogító barátsága által megszabaduljunk magunkba zárkózottságunktól és önteltségünktől, és emberségünk kiteljesedjen. Hagyjuk, hogy Isten kivezessen eddigi önmagunkból, és találjunk magunkra! Így jutunk el az evangelizáció forrásához. Aki ugyanis az életének értelmet adó szeretetet befogadta, többé nem tudja azt a vágyát elfojtani, hogy ezt az örömet másokkal megossza. (vö. Evangelii Gaudium 8.)

„Örüljünk annak, hogy e feladatra elkötelezhetjük magunkat! Ismerje meg a világ – ez a félelmeiktől gyötört, de reménykedő világ –, mit is jelent az evangélium Jó Híre. De ezt a Hírt nem adhatják tovább szomorú és letört emberek, sem türelmetlen vagy aggódó emberek. Nem adhatja tovább más, csak akinek élete a Krisztusban gyökerező örömet sugározza, és aki kész föltenni életét, hogy eljöjjön Országá, és az Egyház gyökeret eresszen a világ szívébe.” (Evangelii nuntiandi 80)

Hogyan tudjátok gyerekeiteknek az Istennel való találkozás örömét megmutatni? Milyen szerepet játszik ebben a (plébániai, családi, iskolai) közösség?

Mit is ajánljunk a plébániára bekapogató és házasságra készülő fiataloknak? Az orgonazúgásos ceremónia mögött tárt karokkal ott várja őket a Szeretet. Jöjjenek, találkozzanak vele, ismerjék meg Őt, és azt az örömet, amit csak Ő adhat. És ha majd szívükben túl fog csordulni az öröm, ne tétovázzanak, hirdessék fennhangon a Jó Hírt: Isten minden embert végtelenül és rendíthetetlenül szeret!

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke